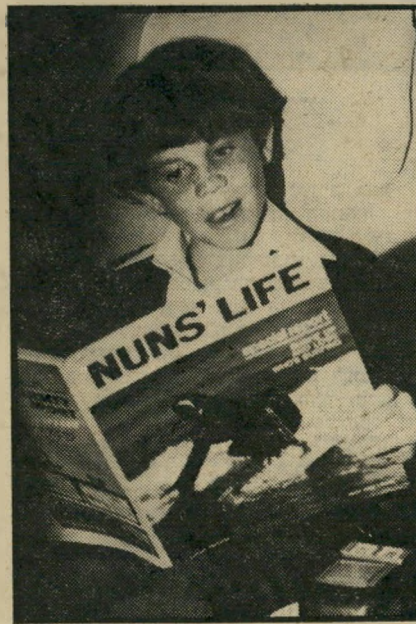


בשליטה מלאה. וברובן גוררת הדיילת השנייה, במעבר, גופות של מורעלים חסריהכרה.

כאן נכנס לתמונה צוות הקרקע, שאינו שפוי יותר ממחוסריהכרה. יש ממונה, לויד בריג'ס, שמחקה את לויד בריג'ס האיש הקשוח, ופקח טיסה ראשי, רוברט סטאק, שמחקה את איש הפעולה הנמרץ רוברט סטאק, וכדי לא להשתעמם מבקרים גם בביתו של הקברניט, שם מחלקת אשתו את מיטתה עם סוס.

תוך כדי מסע עורכים גם טיולים מודרניים קצרים בעברם של הנוסעים, בעיקר בזה של הטייס המתוסבך וידידתו הדיילת, שהכירו אישם בחזית המזרחית, כשהוא היה גיבור קרב והיא רקדנית במועדון.



ידיד קורא במטוס על חיי נזירות



נזירה קוראת במטוס על חיי ילדים

הבמאי מארקו פרי מציג בסרטו "חלום של קוף" את סופו של הגבר בעולם והתמוטטות התרבות שיצר

העכברים באים

השלישי, על אף מראהו האיתן, הוא נכה רגשי שאינו מסוגל לשאת באחריות נפשת. הוא חסר את המיטען הרוחני הדרוש כדי להביע את עצמו (בכל פעם שאינו מוצא מילים הוא שורק אותו במשרוקית) ואין לו מרץ להילחם נגד הרקבון הפושה מסביב (העכברים).

כדי להמחיש את השקיעה הגברית הזאת, משתמש פרי בחזיונות בעלי עוצמה אדירה: לא רק מראה הקוף הענק על החוף העזוב, אלא מראה העיר ניו יורק, שלא נראתה כך מעולם בסרטים. עזובה ואשפתות לצד בניינים מודרניים מבהי קים ברקע, רחובות שבהם העשב פורץ מבעד לחרכי האספלט, ולידם אוטוסטרادات מודרניות.

עצמה חזותית גדולה

עם בכמה דקות הוא מקפיץ את הצופה בסצינות חריגות ומפתיעות: אונס קבוצתי של גבר בידי קבוצת שחקניות פמיניסטיות המכינות הצגה מיליטנטית; זוג רושם קוף קטן במירשם התושבים ככנס החוקי; גוף השעווה של נירון מקושט בראשו של ניכסון ועוד כיוצא באלה.

כאשר מוסיאון השעווה עולה באש, מתקבל הרושם שההיסטוריה היא זו המתמססת לנגד עינינו. השומר, בלבוש נירון, קופץ אל דגם של רומי העולה בלהבות, ודיוקני קיסרים ופרוי קנסולים כמו מזילים דמעות וזיעה בתוך הלהבות. סצינה אחת, שנפסלה על-ידי הצנזורה, מראה את הקוף, בן-הטיפוחים של לאפאייט, נופל קורבן לזעם העכברים. זוהי, אולי, הסצינה המהממת ביותר בסרט כולו, והיא המסבירה את הזעם ההרסני המביא להתמוטטות העולם המערבי. הוצאתה מן הסרט מהווה במידה רבה סירוס של הסרט.

ובאשר לבחירת השחקנים, פרי דאג כי תדמיתם בחיים תשרת אותו בסרט. לאפאייט הוא ז'ראר דפארדייה, סמל הגבריות-הכל יכולה על המסך הצרפתי. לואיג'י הוא מארצ'לו מאסטרויאני, התגלמות החלום הרומנטי של שנות הששים, ואילו לתפקיד פלאקסמן הוא בחר בשחקן האמריקאי גיימס קוקו, הדומה כל כך לבמאי עצמו, עד שקשה שלא לראות בכך רמז לתאוות הרס עצמית.

כמו בסרטי הקודמים, מציג גם כאן פרי בשורה אישית מאוד. מכיוון שהדמויות הן סמלים יותר מאשר יצורים בשרי ודם, והסיפור הוא אלגוריה, אין זה סרט שקל לצפות בו. מי שלא יפנה לעצמו, בכל שלב ושלב, מה רוצה פרי לומר, עשוי להשתעמם מעת לעת. אבל העוצמה החזותית כה גדולה, ולדברים שאומר פרי יש אחיזה חזקה כל כך בחיים, עד שגם אותם השוללים את טיעונו או המתקשים לעקוב אחריו סמליו, לא ישכחו במהרה את הסרט.

ל מי שהספיק להתוודע אל הבמאי האיטלקי מארקו פרי מכיר כבר את הבשורה שלו, עליה חזר פעמים רבות. זוהי בשורת סופו של הגבר, לפחות הגבר כפי שהוא מוכר בעולם המערבי, על התרבות שיצר לעצמו במסורת היהודית-נוצרית, על הערכים המקודשים שלו ועל הכללים שנראו בעיניו חיוניים להמשך קיום העולם.

איך יבוא סופו של הגבר? בכל אחד מסרטי עונה פרי בגירסה שונה, אבל תשובותיו, כולן, מפחידות באותה מידה, וככל שעובר הזמן הן הופכות מפחידות יותר.

בהזליה הגדולה, למשל, התפקעו כל הגברים, הלכה למעשה, לפני סוף הסרט, מעורף מזון ותענוגות. היחידים ששרדו בחיים, בתמונה האחרונה, היו האשה הנצחית והכלבים בחצר. בהאשה האחרונה, סרט שנאסר על-ידי הצנזורה הישראלית, שכבודה הגברי נגע, כנראה, מסרס הגיבור את עצמו בתמונה האחרונה, אחרי שמתברר לו כי אשתו לא תשוב אליו משום שאינו מסוגל לענות עוד על צרכיה. הוא, בגפו, אינו יכול לעמוד בפני נטל החיים.

בחלום של קוף, סרט שיצג את איתליה בפסטיבל קאן לפני שנתיים וחצי, כל הדמויות הגבריות הראשיות שבסרט מתאבידות, וכל מה שנותר אחריהן הן נשים ועכברים. הדרך שבה מגיע פרי לסוף הזה היתה משמחת מאוד את הסידי התיאוריה על שקיעת תרבות המערב.

חסון, גברי ומיותר

לוש דמויות המפתח בסרט הזה הם טיפוסים גבריים יוצאים: האחד, פלאקסמן שמו, מחזיק ומנהל מוסיאון-שעווה, מנציח את קורות רומי העתיקה ומגלם את הניוון התרבותי של המערב. השני, לואיג'י, הוא קאזאנובה מזדקן (מארצ'לו מאסטרויאני, הנראה בתמונה למעלה לרגלי הקוף הענקי) שאין עוד לקוחות לקסמיו ואין לו עוד שפה משותפת עם העולם הסובב אותו. השלישי, לאפאייט (סמל לאירופי שהשתרש באמריקה), תוצר אופייני של סוף המאה העשרים — חסון, גברי ומיותר; בדיוק כמו הגוויה הענקית של קוף, מעין אח תאום של קינג קונג, המוטלת על חוף הים של ניו-יורק, סמוך לוול-סטריט, רחוב העסקים השוקק ביותר בעולם.

פרי אינו חס על שלושת אלה. הראשון מוכיח את נפישות הרגל המוסרית של כל המחזיקים בערכי התרבות הגדולה. הוא מוכן להמיר, במוסיאון שלו, את ראשיהם המקוריים של נירון וקיסר בראשם ישל ניכסון וקנדי. תמורת תשלום מתאים, כמובן. השני מנסה לקנות אהבה ובושתו מוטלת בפניו. הוא מרגיש זר ובודד בעולם האמין והחדש שמסביבו.